

того занятя і тимчасовим ти є моїм паном і ти контролюєш моє життя.

За багатство, котре ти рабував у мене, ти наймаси мене будувати церкви, школи і бібліотеки. Ти наймаси попів і проповідників, щоби вчили мене бути щасливим моїм положенням, професорів, щоби мене переконували, що іменно ти даєш мені заняття і що селіб не твоє „геніяльне керівництво“, твої незвичайні здібності і філантропія, то я згинув би з голоду.

Ти наймаси журналістів-проституток, щоби поясняли мені, що інтереси капіталу і праці є ті самі. Я знова сьміюся. Що є твій капітал, сели не додаткове багатство, котре я витворюю поза тим, що ти віддаєш мені, щоби я міг вдержати душу й тіло разом?

Я ставлю тобі щиро і отверто одно питання: Чому ти маєш зачати всі річч, котре я витворюю? Чому ти маєш рабувати в мене всі витвори моєї праці? Як можеш ти позволяти собі жити як непотрібний галапає, коштом мого труда?

Ти нічого не будеш, нічого не винаходиш, нічого не робиш — але ставляєш собі право до всего.

Твій рабівничий есистем довів до таких обставин на єім континенті, що серед них